

[Inger Stilling Pedersen]

Vi mærker også problemerne, når der kommer henvendelser til os om mennesker, der ikke får den behandling, som de burde have ifølge bistandsloven. Så må vi se på bistandsloven, og det har vi før bebudet at vi vil, om den er god nok eller vi over for kommunerne kan indskærpe det, de skal gøre over for den enkelte person, og ikke en bloc kan tage en gruppe og sige, at nu behandler vi denne gruppe sådan.

Jeg har selv været med til at behandle bistandsloven herinde i 1970'erne. Det var jo netop det personlige, der blev understreget gang på gang. Man ville hjælpe det enkelte menneske, der var kommet i en eller anden situation, sådan at det kunne klare tilværelsen. Derfor kan man ikke behandle ældre som én stor gruppe og mene, at nu er det så godt, det, vi har lavet.

Nogle gange har man en fornemmelse af, at det hele egentlig er bedst for systemet, for de mennesker, der skal hjælpe de ældre, for planlægningen i kommunen. Ofte spørger man ikke de ældre, om det nu også er det, de vil. Nogle steder er de ældre så stærke, at de rejser sig i protest, f.eks. hvis de skal have kold mad og ikke skal have mere varm mad i deres tilværelse, og hvis de selv skal sørge for at få den, kan man være med til at ændre nogle ting. Hvis man ikke får gjort rent og ikke selv er i stand til det, er det da klart, at man må råbe vagt i gevær, fordi man kan komme i en sundhedsfarlig situation. Vi ved, at der er noget, der hedder støvmider, og vi er nogle, der ved, at forureningen kan skabe allergi og meget andet. Så må man tage det enkelte tilfælde op og sige: Er her handlet urimeligt?

Hvor skal den person gå hen, der føler sig urimeligt behandlet af en kommune? Det må vi tage op og finde ud af. Skal det være en henvendelse til amtet? Det nytter jo ikke altid at komme med en henvendelse til de samme mennesker, der mener, at det er godt nok. Vi har denne mentalitet, at vi ved nu godt nok, hvad der er bedst for dig, lille fru Hansen; det er, fordi du ikke rigtig har forstået det. Men man har såmænd forstået godt nok, at man egentlig ikke får den hjælp, man har brug for.

Jeg tror, at vi uanset partifarve har et stort ønske om, at ældre og handicappede på en eller anden måde skal have en så tålelig, en så almindelig tilværelse som overhovedet muligt. Derfor skal vi sikre, at det er det enkelte menneske, enten det er handicappet eller ældre, eller hvad

der nu gør, at det har brug for hjælp, der får den tilstrækkelige hjælp. Man må ikke sige: Jamen den hjælp, vi nu giver dig, den er såmænd lige så god som den anden, for det er den ikke. Det er en påstand gang på gang.

Kristeligt Folkeparti har også rejst en debat navnlig omkring plejehjem. Vi ser også frem til den debat, vi skal have, og håber også at få vedtaget en dagsorden, der allerede nu klart siger, hvad vi vil, og ikke bare indeholder gode, fromme ønsker om dette emne.

Bente Juncker (CD):

Når Centrum-Demokraterne har fremsat dette forslag, skyldes det, at vi må konstatere, at der er nogle kommuner, der ikke overholder deres forpligtelser på dette område. Det synes vi ærlig talt ikke at kommunerne kan være bekendt.

Så kan man selvfølgelig fra ministerens side henstille til kommunerne, at de skal overholde loven. Vi ved, at det hjælper ikke i nogle kommuner. Hjemmehjælpen bliver i mange kommuner brugt som spareobjekt, og det er det forkerte sted at spare.

I en rapport fra Socialforskningsintitutet fra oktober 1990 står der tre små ting, som er vigtige at huske i denne debat: at hjemmehjælperen er den vigtigste kilde, når der kræves hjælp udefra, at hjemmehjælpen står for større andele end for 10 år siden, og at mange ældre, især de aleneboende, ikke kunne klare sig i eget hjem uden hjemmehjælpen.

Når vi har rejst forslaget i dag, er det, fordi vi mener, at vi i Folketinget har en særlig forpligtelse til at tage vare på de mennesker, dvs. handicappede og ældre, som ikke råber højest i vort samfund. Det er ikke dem, vi ser demonstrere på Slotspladsen, hvis der er et eller andet galt. Det er stiltfærdige mennesker. Vi mener i CD, at vi har en ekstra forpligtelse til i Folketinget at sige til kommunerne: Nu overholder I loven, nu ønsker vi at få en ankeinstans.

Når vi siger en ankeinstans, er det, fordi vi selvfølgelig har hørt fra mange sider, at folk ønsker at kunne anke den hjemmehjælp, de ikke får, eller den hjemmehjælp, som de måske får i en eller to timer om ugen, hvor de har behov for at få den fra 6 til 8 timer.

Vi ønsker et ankeråd eller et tilsynsråd – man kan kalde det, hvad man vil – som er uafhængigt af de økonomiske beslutninger i kommu-